

LBRIS

We know
books

BIBLIA PENTRU COPII

povestită de Părintele Necula

Minunile și parabolele Mântuitorului

Ilustrații de Cezar Mandă

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Pe urmele Mântuitorului Iisus Hristos

Știu că primul volum al povestirii noastre, cel legat de Nașterea, copilăria și botezul Domnului Iisus Hristos (Editura Bookzone, 2022, 70 p.), a fost primit cu bucurie de cei mici și de cei mari deopotrivă. Eu cred, și cred bine, că mai ales desenele lui Cezar Mandă au adus mare bucurie.

Desigur că unele dintre momentele descrise de mine în povestea dintâi vor fi greu de înțeles de către copii. Dar mă bazez pe înțelepciunea părinților și a bunicilor. Vă rog, dați-mi o mână de ajutor și „traduceți” pe înțelesul lor lucrurile pe care le au așezate dinainte spre gândire. Căci nu despre simplă lectură este vorba în poveștile noastre cu Iisus Hristos, ci de cum reușim să gândim cu Domnul Hristos creșterea lor cuminte, luminoasă și curajoasă.

Volumul acesta este continuarea Poveștii. Sper, din toată inima, să ne ajute să ne apropiem mai mult de Iisus Hristos și de Maica Domnului, de Apostoli și de oamenii din vremea aceea, vreme deloc ușoară.

În fond, Mântuitorul trece pe străzile vremii Sale asemenea nouă pe străzile noastre. Vorbește oamenilor în cuvinte omenești și se bucură și lăcrimează împreună cu ei. Nu-i decât Unul dintre ei ca niciunul dintre ei.

În icoanele Bisericii, Îl vedem înveșmântat asemenea lor și niciodată exagerând în gesturi. Pare mereu atent mai mult la nevoile oamenilor și prea puțin la ale Sale. Ba sunt zile în care

nici nu mănâncă și nici nu bea cât să-i fie astâmpărate foamea ori setea. Asta nu înseamnă alta decât că era foarte preocupat să fie alături de oameni cât mai mult, să le fie la îndemână și să-i vindece, să-i mângâie și să-i învețe.

Sunt mulți cei care-I seamănă în comportament, dar nimeni nu-I seamănă în iubire și împlinirea minunilor.

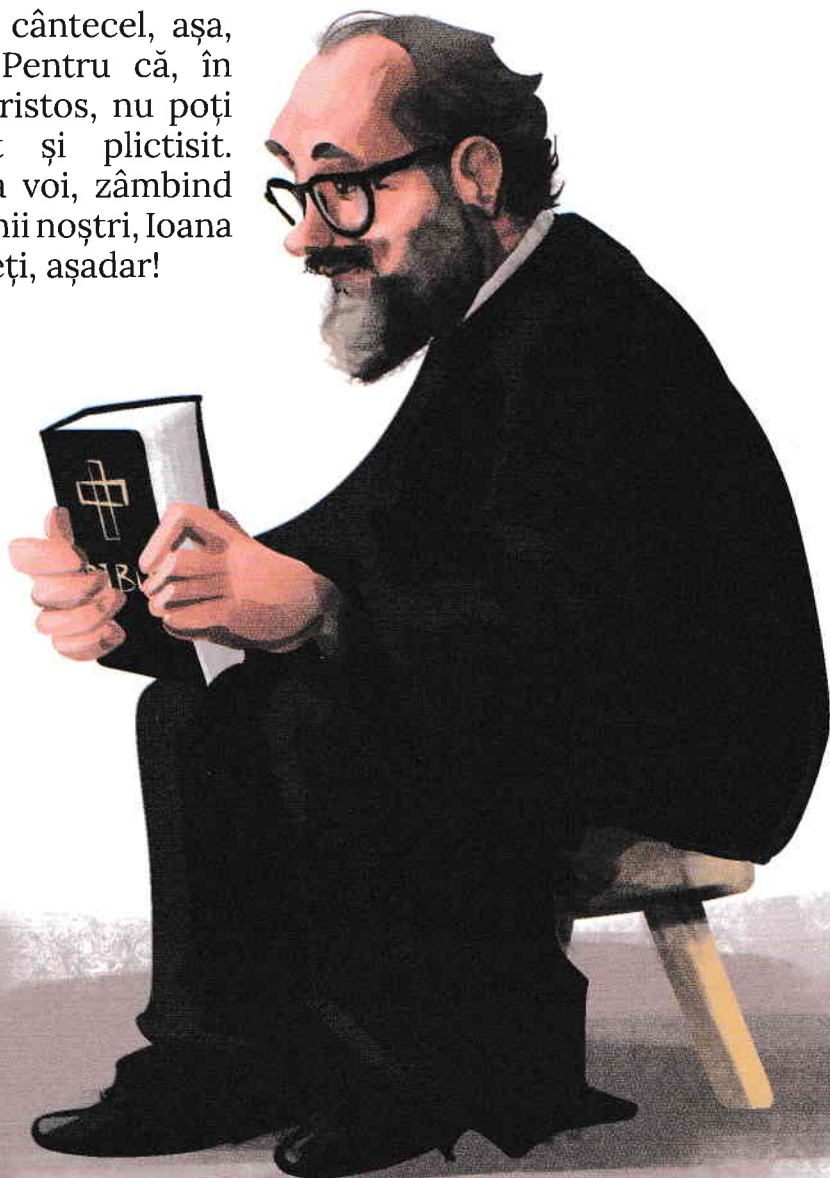
Această poveste caut eu să v-o spun. Cea despre cum a trecut El prin lumea noastră schimbând-o pentru totdeauna. Dăruindu-i tot, fără a cere alta decât urmarea Sa. Iar urmarea Sa, numită de Părinții Bisericii ca fiind viața în Hristos, nu poate să fie împlinită fără să-L cunoaștem, fără să știm cum a trăit în mijlocul unei lumi care nici nu bănuia, uneori, câtă nevoie are de El. Era așa, ca acum. Unii credeau că le știu pe toate și nu prea știau mare lucru, dar vorbeau ca și cum ei ar fi fost mai importanți decât Însuși Dumnezeu.

Haideți, așadar, alături de Ioana și Florin, prietenii noștri din primul volum al poveștii, să ne continuăm excursia de „detectivi” ai aflării Domnului Iisus Hristos. Lupa prin care vom privi este tot Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, despre care am vorbit în cel dintâi volum, atunci când scriam despre o Poveste care este mai mult o Vestă...

Am ales ca și de astă-dată să nu facem o carte complicată. Sper să ne ajute Ioana și Florin să nu exagerăm în prezentare și să nu fim foarte „prețioși” în explicare. Vă invit, așadar, în Țara Sfântă, acolo unde poporul lui Israel vedea pe Iisus Hristos împlinind Scripturile, adică dovedindu-Se a fi Mesia.

Când vom obosi, ne vom odihni din poveste și vom spune câte o rugăciune ori vom cânta câte un cântecel, așa, de înviore. Pentru că, în căutarea lui Hristos, nu poți merge obosit și plictisit. Ci curajoși ca voi, zâmbind precum prietenii noștri, Ioana și Florin. Haideti, așadar!

*Capitolul 1***Nazaret – orașul copilăriei și adolescenței
Mântuitorului**

Nu știm multe amănunte din perioada copilăriei și adolescenței Mântuitorului. Doar Sfânta Tradiție ne ajută în acest sens. Știm sigur că întreaga comunitate a lui Israel îl

numea Fiul Tâmplarului, referindu-se la El ca fiu al lui Iosif. La numele Lui, oamenii adăugau și locul creșterii Sale, și astfel este numit deseori Iisus Nazarineanul.

Mulțimea de oameni (Marcu 10.47) sau o slujnică (Marcu 14.67), precum și un martor al Învierii Sale (Marcu 16.6) sunt cei care ne aduc aminte mereu că numele acesta putea fi spus cu bucurie sau îndoială, cu respect ori ironie.

Știm, așadar, că vorbim despre un oraș din provincia Galileea (de unde I se spunea uneori și Iisus Galileanul), în care Domnul Hristos a trăit, alături de Maica Sa și curajosul Iosif, până la vârsta de treizeci de ani.

Prima atestare a orașului – potrivit unei inscripții descoperite în 1962 – este legată de faptul că aici s-au retras, în anul 70 d.Hr., parte din familiile preoțești care trăiseră până atunci în Ierusalim. E o lecție. Pentru că Mântuitorul, la treizeci de ani, pleacă din Nazaret alungat (Luca 2.39; 4.16, 28-31) de către oamenii Vechii Legi, așa cum aveau să fie alungați și preoții acestora din Ierusalimul despre care El spusese că nu va rămâne piatră pe piatră.

Construit între drumuri comerciale cunoscute și considerat oraș de frontieră – se pare că Maria

și Iosif încă se temeau de reacția casei lui Irod care, după cum vă amintiți, fugărise pe Hristos în Egipt și ucisese cu sânge rece pe colegii de generație ai micuțului Iisus –, locuitorii săi nu erau tocmai apreciați de ceilalți israeliți.

Învățăm de aici că Mântuitorul S-a născut în Betleemul Iudeei – o cetate smerită din pragul de pustie al Ierusalimului – și a crescut în liniștitul Nazaret, departe oarecum de lumea dezlănțuită. Un oraș așezat între colinele unor dealuri îndulcite de zbaterea soarelui peste crestele împietrite, drumurile trecând ca niște unde de nisip fie prin vadul Iordanului – pe unde străbăteau caravanele dinspre și spre Galaad –, fie prin inima de piatră a dealurilor spre Ierusalim și apoi, mai departe, spre Egipt.

De o frumusețe cu totul specială este câmpia Esdraelonului, mai ales primăvara, cum am zărit-o eu. În vechime, un drum al legiunilor romane trecea dinspre Ptolemais spre Decapolis – două cetăți importante ale vremii –, nu departe de nordul Nazaretului. Probabil din acest motiv cetatea avea numele de Nazaret – „turn de veghere”.

Potrivit unui istoric al vieții Mântuitorului, Eusebiu din Cezareea, și unui Părinte al Bisericii, Ieronim, pe care l-am cunoscut în finalul primei noastre cărți, numele ar proveni de la un cuvânt al localnicilor – „neser”, care înseamnă „a încolți”. Ori că-i spunem turn de veghe, ori sămânță încolțită, orașul e locul copilăriei și adolescenței Domnului. De aici va pleca la doisprezece ani la Templu, acolo unde va uimi pe toți învățații cu învățătura Sa. În fond, vorbea Însuși Dumnezeu, nu aveai cum să nu simți asta.

Cetatea de odinioară se afla undeva mai spre deal decât actuala localitate, dar astăzi putem vedea acolo izvorul de unde își potoleau setea contemporanii Mântuitorului (fântânile care răcoresc oamenii locului de mii de ani se cheamă chiar așa, una „Fântâna Mariei”, a doua „Fântâna Nouă”), dar și urme ale vechilor case. Aici se află refăcut un atelier de tâmplărie – de

ce nu, poate chiar cel al lui Iosif – și căsuța în care au locuit Iosif, Maica Domnului și Domnul Hristos.

Mică și plină de lumină, călduroasă în iernile uscate și răcoroasă în verile aride care pustiesc până astăzi locurile de lângă Nazaret, o pantă abruptă, Jebel Quafsa, pare și astăzi locul ideal pentru năzdrăvăniile copiilor.

Cum anume se comporta copilul Iisus aflăm dintr-un text vechi – numit *Viața lui Iosif tâmplarul* –, unde stă scris, glasul Domnului fiind acela care le spune celor ce stau să asculte viața bătrânului binecuvântat: „Cât despre Mine, după ce Maica Mea M-a născut, am fost mereu împreună cu ei – adică împreună cu Maica Sa și Iosif –, dându-le ascultare ca un fiu. Am făcut tot ceea ce-i omenesc, afară de păcat. Mariei Îi spuneam «mamă», iar lui Iosif «tată». Tot ce-Mi cereau făceam și niciodată nu scoteam un cuvânt rău în fața lor. Căci îi iubeam nespus de mult.”

Nu-i așa, Ioana și Florin, că seamănă cu gândul vostru pentru părinții voștri? Și asta pentru că Iisus Hristos venise și să ne învețe să trăim cuminți în liniștea iubirii părinților noștri.

Știm că aici, la Nazaret, o boală îl răpune pe Iosif. Nu trebuie să uităm însă că acesta trăise mult, o sută unsprezece ani. Se pare că Domnul Hristos avea doar puțin peste doisprezece ani. Poate de aceea este atât de aproape cu minunile și dragostea Sa de toți copiii care își pierd, totdeauna prea devreme, părinții.

Povestea morții lui Iosif ne spune că acolo, la pragul trecerii lui spre veșnicie, Copilul Iisus a rostit cuvânt de certare, lăsând moartea fără puterile ce o însoțeau. De aceea Iosif s-a stins în liniște și luminos.

Iubindu-l pe bătrânul cel plin de iubire pentru El, Domnul Hristos încheia copilăria fericită din Nazaret. Primise nu doar o bucată de pâine de la Iosif, ci și inima lui plină de curaj, dragostea lui de tată pământean. În dese rânduri, bătrânul Îi purtasè de grijă. Nu doar în drumul Egiptului, ci și acasă, în Nazaret, cetatea în care locuia tribul de lemnari ce zămisliseră

LIBRIS

We know
books

cu munca lor toată lemnăria Templului de la Ierusalim. Ba, mai mult, îl încurajase să învețe carte – cum puțini copii erau încurajați pe atunci –, chiar dacă se spune că știa mai bine decât învățătorul – pe care-l chema Zaheu – cele despre litere, propoziții ori fraze. Literele alfabetului poporului lui Israel nu sunt ușor de scris, însă Iisus dovedea o istețime, firesc, ieșită din comun.

Multe sunt minunile săvârșite de El printre oamenii Nazaretului. Vindecă piciorul tăiat al unui copil din vecini; pe la opt ani, seamănă grâu care crește înmiit și împarte copiilor săraci preaplinul spre bucuria lor; sparge un ulcior în drum spre fântână, dar aduce apa purtând-o în manta – avea vreo șase anișori; ridică din moarte un bebeluș.

Ba odată, pe fratele Său Iacob – ne relatează despre aceasta o poveste arabă a copilăriei Mântuitorului –, fiul lui Iosif din altă căsătorie, îl mușcă o viperă pe când umblau după lemne. Văzându-i suferința, Iisus Se apropie și suflă peste rană. Și Iacob Îi devine cel mai bun dintre prieteni, apoi Apostol.

O poveste însă ne spune așa: ...Iisus se juca pe terasa unei case. Unul dintre copiii care se jucau acolo, împreună cu El, neatent ca oricare dintre noi la joacă, se împiedică, se lovește și moare.

Știu, știu. Nu este un lucru obișnuit, dar hai să-l credem pe povestitor.

Copiii care se jucau cu ei se împrăștie îndată, înspăimântați, și vestesc pe la casele lor moartea camaradului lor de joacă. Atunci când vin, părinții pruncului se pornesc împotriva lui Iisus: „Tu, tu l-ai ucis cu jocurile tale care fac să zboare păsările de lut și să înflorească fluturii...” Căci deseori acestea se împlineau în fața ochilor copiilor din Nazaret. Domnul însă le spune lor: „Nu, nu Eu l-am azvârlit în praful drumului...” Cine să-L creadă însă?